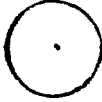

אל הצדדים בשה מכל צדדיו, כי כל האור הא"ס הוא בהשוואה א' כנו"ל, ונשאר המקום פנוי באמצע, והנה כיון שהצמצום היה באמצע מכל צדדיו בשה, א"כ בהכרח שהמקום שנשאר פנוי יהיה עגול לגמרי, כזה:

כי במרובע יש זוויות, והאור המקיף איננו שוה בחלקי עצמותו, אך בעיגול הוא שוה מכל צדדיו. גם היה המקום עגול, לסיבת העולמות הנמצאים בתוכו, כדי שיהיה הא"ס מאיר בהשוואה א' לכולם, ועל זה הוא שאנו אומרים שא"ס מאיר בשוה לכל העולמות, והוא למעלה ולמטה וכל סביבות, כנודע בוהר וברעיא מהימנא בהר סיני דף ק"ט.

ואמנם הבט נא וראה, ענין הצמצום הזה מה עניינו, ויובן מפסוק מי מדד בשעלו מים כו'. כי הבינה היא הנקרא בוצינא דקרדינותא, לפי שהיא שרש הדינין, ומינה תליין, והיא הנק' מ"י, ולהיותה גבורה ודין, לכן כל מדידות האצילות, היו על ידה, לפי שמדת החסד מתפשטת בלי גבול, ואמנם הדין, אינו מאיר אלא במשקל ובמדה, כראוי לכל א' לפי מעשיו וא"כ נמצא, כי כל צמצום הוא דין, ומזה תבין כל שאר הצמצומים שיבואו אחר כך שנבארם במקומם, (ה) כמו צמצום דא"ק,

כי השם מורה על דבר קצוב ומיוחד, להכיר הפרש שבין ספירה זו לחברתה, אמנם כיון שהכל אור א', לא היה שייך בו שם, או כינוי, או אות, או נקודה ולא שום דמיון ותמונה כלל, וגם לא נוכל לכנותו בכינוי רחום או חנון כו', כי מכיון שלא היו נבראים, על מי ניכר רחמנותו, וכן בשאר השינויים (ג) וזה נזכר בפרשת פנחס דף רכ"ז ע"ב, וז"ל, אוף הכי מרי עלמא קודם דברא עלמא ובריאן דיליה למאן אתקרי רחום והנון או דיינ כו' ע"ש. אמנם כאשר עלה ברצונו הפשוט להאציל העולמות, להוציא כחותיו מן הכח אל הפועל, כי איננו יכול להקרא מלך, או רחום, או חנון, או דיינ וכיוצא, אלא לאחר בריאת העולם, כמ"ש במבוא שערים. אז הוצרך תחלת הכל לברוא המקום והחלל הפנוי, לשיאצל אח"כ העולמות תוך החלל ההוא. כאדם הבונה בית חתנות לבנו, ואח"כ מכניסו לתוכו, ועושה לו חופה, ובתחילה ברא ועשה המקום של כל העולמות כלם, מראשית א"ק, ע"ס עולם העשיה ואח"כ ברא עולמות עצמם.

והנה אחר שהא"ס היה בתחילה ממלא מקום כל העולמות שברא אח"כ, ולא היה אז מקום פנוי, הוצרך שא"ס בעצמו יצמצם מציאותו ואורו, ויניח מקום פנוי להאציל בתוכו העולמות, ואמנם מקום הצמצום הזה לא היה בשום צד מצדדיו, זולתי באמצעיתו ממש, בנקודה (ד) אמצעית שבו, וצמצם עצמו

הגהה

(ג) נ"ל צמח הכינויים.
(ד) צמח: נ"ל, שר"ל באמצעית שבחלל, והיא אמצעי בערך כל העולמות שנאצלו אח"כ, שהרי בא"ס עצמו לא שייך אמצע וקצות ח"ו, ושמו מוכיח, ואין אמצעי בלא ראש וסוף, והרי בחלל עיגול העולמות, אם לא היה נמשך אותו הקו של הא"ס, לא היה ניכר מעלה ומטה ואמצעי, כ"ש וכ"ש במה דלית ליה סוף.

(ה) צמח: בס' עב"י דייט כתוב והנה מכאן תוכל להבין, איך יש ג"כ בעולם העקודים מציאות ביטול המלכים בצד מה, כדמיון אותן

ולמטה, כנזכר בספר עב"י דף י"ב, שאפי"ה אינם נק' אחוריים כי אם בערך המצח והפנים עצמם, שהרי אפילו בעתיק לא יש פנים ואחור, רק כי אם שם בין נק' אחור בערך שם מ"ה וע"ש. ועוד כי בדרוש הבא כשמזכיר החוט, מזכיר מעלה ומטה דשייך ביה, ולא הזכיר פנים ואחור דלא שייך ביה, וזה מורה על הנ"ל, דכתיב לעיל שפנים ואחור נזכר פה על מה שעתיד להיות, וז"ס פה פנים ואחור כמו שיצדק עתה אחר אצילות הי"ס, דהיינו אחר הוויית פרצוף, וז"ס הפ' אחור וקדם צרתני, כי אחור וקדם ניכר מעת הויית פרצוף.